

Η βασίλισσα της Γαλλίας Άννα η Αυστριακή δεν έφερε στον κόσμο μονάχα το Λουδοβίκο 14ο, τον κατοπινό βασιλιά. Όχιτό άδρες έπειτα από τη γέννησή του, στις 5 Σεπτεμβρίου 1638, η βασίλισσα έφερε στο φώς κι ένα δεύτερο αγόρι, γιατί είχε κάνει διδυμα. Κανένας άλλος δεν τό ήξερε αυτό, εκτός από τόν σατανικό Ρισελιέ, τό μυστικοσυμβούλο της βασίλισσας. Ούτε ο ίδιος ακόμα ο βασιλεύς Λουδοβίκος 13ος δεν ήξερε τίποτα. Ο Ρισελιέ λοιπόν σκέφτηκε πως τό δεύτερο παιδί από τά διδυμα ή δημοιουργός περιπλοκές στη διαδοχή του Γαλλικού θρόνου, του οποίου αυτός ήταν αληθινός κέρβερος. Γι' αυτό τό πήρε και τό έδωσε σε μία φτωχή γυναίκα να τό αναθρέψει, και από καιρό σε καιρό πήγαινε ο ίδιος και τό έβλεπε. Όταν τό παιδί μεγάλωσε, τό πήρασ από παλάτι, μα σαν γυιο δ'ήθεν ενός πεθαμένου βαρσώνου, που τό άφησε ορφανό. Έμοιαζε όμως καταληρητικά τού νεαρού Λουδοβίκου 14ου και, σε μία στιγμή μητρικής στοργής, ή βασίλισσα δεν κρατήθηκε και τού φανέρωσε τό μυστικό. Μα εϊθύς άμέσως πήγε στο Ρισελιέ και τού έκαμνητεύθηκε τό σφάλμα που είχε κάνει. Δεν μπορούσε λοιπόν πια νά γίνει τίποτε άλλο, παρά νά εξαφανισθί ο διδυμος άδελφός τού διαδόχου. Μα ή Άννα ή Αυστριακή δεν δεχόταν με κανέναν τρόπο νά θανατωθί τό παιδί της, και ο Ρισελιέ άνέλαβε στο τέλος νά τόν απαγάγει και νά τόν κλείσει στο τριμερό φρονιό της Άγίας Μαργαρίτας, με τη σιδερνά έκείνη μάσκα, που δεν επέτρεπε νά τόν αναγνωρίσουν ποός ήταν!

Αυτή εινε ή έκδοχή τού σοφού ιστοριοδίφου, την όποια έψάφισε, όπως γράφει, στα έμπιστευτικά άρχεα τού Ρισελιέ. Άναστέρις επίσης μι έμπιστευτική έκθεση ενός πρόκτορος της Ιδιαιτέρως ίπηρεσίας τού Λουδοβίκου 14ου, ο όποιος παρακολούθησε τη μεταφορά τού ε'Ανθρώπου με τη σιδηρόφνα μάσκα στη Βασιλίλη. Η έκθεση λέγει και τά εξής ανάμεσα στα άλλα :

«Όταν μπήκα στο κελλί τού φρονιρίου, όπου ήτανε τό πρόσωπο, για τό όποιο πρόκειται, είδα στον τοίχο, άριστερά, σκαλισμένα τά ακόλουθα :

«ΕΔΩ ΕΙΝΕ Ο ΠΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ».

»Στον άπέναντι τοίχο είδα επίσης σκαλισμένη μία ζυγαριά. Στο ένα της μέρος, που ήτανε γεμισμένο, σαν βαριότερο, προς τά κάτω, είχε μία σπάθα, και στο άλλο, τό ελαφρότερο, βήχηχε πολύ καλά σκαλισμένο ένα βασιλικό στέμμα.

«Όλα αυτά διάταξα νά τά σβύσουν, σκαλίζοντας πυό βαθιά την πέτρα τών τοίχων, γιατί νομίζω πως μ' αυτά τό πρόσωπο, για τό όποιο πρόκειται, θέλγει νά πρόσώση τό μυστικό του».

Και ο μυστικός πράκτωρ τού βασιλέως προσθέτει χαρακτηριστικά :

«Όλα τά πρόσωπα που είδαν τά σκαλισμένα εκείνα σχήματα φρόντισα νά σταλούν στον πόλεμο με τούς Βαρβερίνους».

Ασφαλώς τά πρόσωπα αυτά δεν γύρισαν ζωντανά από την έκστρατεία εκείνη. Κι' έτσι τό μυστικό τού φυλακισμένου με τη σιδερνά μάσκα ήπιεσε σκοτεινό κι άνεύχιστα.

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΙ' Ο ΔΑΝΕΙΣΤΗΣ ΤΟΥ

Ένας άπ' τούς περιφημότερους Πάπας της Ρώμης ήταν και ο Σίξτος ο Ε', ο όποιος στην παιδική του ηλικία φύλαγε χοίρους και άνήλεθε βαθιμδόν όλα τά εκκλησιαστικά αξιώματα μέχρι τού ανωτάτου. Για τών Πάπα αυτόν διαγρονται και τό ακόλουθο ανέκδοτο :

Πρίν γίνη Πάπας, άνομαζόταν Μονάτλη και έμενε στη Φλωρεντία, όπου διοικούσε κάποιο τάγμα μοναχών. Έπειδή όμως ήλθε εις ηήξιν με τις άρχές της πόλεως, έτοιμοκόλλησε μία μέρα ένα δομώπαιο λίβελλο κατά της Κυβερνήσεως στην πόρτα της κεντρικής εκκλησίας και έσπευσε άμέσως νά άπομακρινθί από τό μέρος εκείνο.

Ο Έξαρχος τού Πάπα, ένας από τούς έχθρους τού Μονάτλη, μόλις έληροφορήθηκε την παρεκτίωση τού άντιπάλου του, τόν καθήρεσε άπ' τό αξίωμα τού και έδωσε διαταγή νά τόν συλλάβουν.

Ένωματειαξό ο φηγίς περιελπανάτο έδώ κι' εκεί, ζητώντας στέγη στα διάφορα μοναστήρια.

Μία νύχτα κατέλυσε σε κάποιο μοναστήρι τών Αιγυπτίων κι' ύστερα από τό δείλινο έλαβε τό θάρρος νά ζητήσει δανεικά από τόν ήγούμενο δέκα δίστηλα (νομίσματα της εποχής εκείνης).

Έκείνος, μολοντί ο Μονάτλη τού ήταν έντελώς άγνωστος προσωπικά, τόν έλυπήθηκε και δέχτηκε νά τόν δεικνάλει. Ο Μονάτλη, πρίν παραλάβη τά χρήματα και άναχωρήσει, άφησε στον ήγούμενο ένα χρεωστικό γραμμάτιο, στον όποιο όμως έκείνος άργότερα δεν πώρεσε νά διαδοθή την ύπογραφή. Γι' αυτό ύπέθεσε πως είχε μιλδέσει με κανέναν άπατεώνα και μετανόησε για τη φιλανθρωπική του πράξη.

Όταν ο Μονάτλη έγινε Πάπας, έσπεύθη από κάποια χρόνια, ξεφυλλίζοντας μία μέρα τό σημειωματάριό του, βρήκε έκεί γραμμένο τό παλητό του περιστατικό με τόν ήγούμενο που τόν είχε ευεργετήσει σε μία δύσκολη περίστασι. Άμέσως λοιπόν έδωσε διαταγή νά ψάσουν κι' άν τόν βρουν ακόμα ζωντανό νά τόν στείλουν στη Ρώμη με σινοδεία.

Η διαταγή του όμως αυτή παρεξηγήθη. Κι' έτσι έπιασαν τόν δούτοχο ήγούμενο και τόν έστειλαν στη Ρώμη δεμένον ...

Ο ήγούμενος, νομίζοντας ότι τόν κατάγγειλαν στον Πάπα για τη διαγωγή του άπέναντι τού έπισκόπου της περιφερείας του, γονάτισε μπρός του, διαν τόν παρουσίασε από αούτο, και τού ελεε :

— Άγιε πάτερ, έφταξα και σε παρακαλώ νά με συγχωρήσεις γι' αυτά που έκανα στον έπισκόπό μου.

Μόλις άκουσε αυτά τά λόγια ο Πάπας, ο όποιος δεν είχε ιδέα περί της διαφοράς μεταξύ αούτου και τού έπισκόπου, τού ελεε :

— Δεν εινε ουστό βέβαια νά φιλονεικής με τόν έπισκόπο της περιφερείας σου, άλλα έγώ σε κάλεσα σήμερα έδώ για άλλο ήήτημα. Κατηγορείσαι ότι διασπαθίζεις την περιουσία τού ήγουμενου ... Εινε ή δεν εινε αλήθεια ότι δάνεισες κάποτε σ' έναν καλόγερο δέκα δίστηλα και δεν σου τά επέστρεψε πια ;

— Άλήθεια εινε, άποκριθήκε με κάποια ταραχή ο ήγούμενος, ο όποιος έθνημνήκε άμέσως τό παλητό εκείνο περιστατικό. Δεν έφανταζόμουν όμως ποτέ ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας άπατεώνας, ένας κλέφτης, ένας άχρεϊός ...

— Στάσου, στάσου, τού ελεε ο Πάπας θέλοντας νά σταματήση τό ύβρεολόγιο τού ήγουμενου. Ο καλόγερος έκείνος, στον όποιον εδάνεισες από έτών τά δέκα δίστηλα, ήμουν έγώ ! ...

Ο ήγούμενος, ακούοντας αυτά τά λόγια, έπεσε στα πόδια τού Πάπα γονατιστός και τού ζητούσε συγχώρησι για τις προσβολητικές φράσεις που είχε έκστομώσει εναντίον του.

Ο Πάπας όμως τόν επρόσταξε νά σπρωθί και με άπειρη καλοσύνη τού ελεε :

— Στόν καιρό της δυστυχίας μου έού βοήθηκας άπ' όλους νά με ύποστηρίξεις περισσότερο και ή ευεργεσία σου εκείνη θα μου μείνη άληγομένη. Γι' αυτό κι' έγώ σε δέχομαι τώρα μ' ευχαριστίη στα άνάτορά μου, όπου μπορεί νά μείνεις δυο θέλει και νά τύχης όλων τών δυνατών περιποιήσεων. Πρώ όλίγω άκουσα από τό στόμα σου ότι δεν έχεις καλές σχέσεις με τόν έπισκόπό σου.

Έπιθύμω νά συμφιλιοθής μαζί του, γιατί άπ' αούτη την όρα σε διορίζω συνάδελφό του.

Και πραγματικά διά Παπικό διατάγματος τού προσέφερε μία από τις αξιολογότερες έπισκοπές και τόν έστειλε στην έβρα του Ιβανουσιμμένο και τρισυτευη.

ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ο Έρρίκος Μπερνατίν (Σκίτσο τού Μπμπ)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΔΕΙΔΙΝΟ

(Του ALBERT SAMAIN)

Ροδόχρανος ο ορφανός σιγά-σιγά χλωμαίσει, φρίσσουν ή έλλες ή άσμημές, ή γλόη σαλεύει ως κάτω, τό ροδομέτωπο βουνό περήφανα σωριάζει μόρια λαχούρια διάφανα στα ριζοθιμένα τό.

Γηροπνεύε πέρα άπ' τούς άρχούς, ένα άστρο ανατοχιάζει, κάποια γλυκάδα της Βηθλεέμ πλανέται αλόγικά του. Άμφοδς ο άντρας και στο ζω καθήμενη άγκαλιάζει, μάνα, κουνώντας τό παιδί που κλει τά βρέφαρά του.

Κι' ολόθε προς τό μέτωπο ζυγίζοντας με χράι κινάτορα φρόνιμ, που ετωδιές τών μνεξέδιων ραίνων, κι' έχουν τό δρόμο τόν πλατύ, τό μονοπάτι πάρε

Γυναίκες που ή περπατήσι κι' ή όρα ώμορφαίνων. Κι' άργοδιανθών, πλώ τους άφίνωντας τά θάμνη, τού θείου εκείνου δειλινού που έμύρισαν κι' οι κάμποι.

Μετάφρ. ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗ

Ο ΚΟΥΤΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

— Δεν ήξω τί νά κόμω, φίλη μου, με τό νέυ υπηρέτη. Εινε τόσο κούτος, που κάνει πάντα τ' άνάποδο άπ' δ,τι θα τού πώ.

— Είδικα μορσις νά τόν διορθώσης. Νά τού λές τ' άνάποδα για νά κινή τά σωστά.

